

[Stetter]

svenske kontrakt, og alle erfaringer viser, at dette er resultatet.

Et andet eksempel: aftalen opretter en svensk-norsk industrifond med en kapital på 250 mill. sv.kr. Hensigten med denne fond er formentlig at støtte svenske industrivirksomheders etablering i Norge. Men fondens kapital forekommer at være meget lille: kapitalen er vel ikke meget større end f. eks. F. L. Smidths eller Novos årlige investeringsbudget.

Jeg har da også bemærket, at professor i nationaløkonomi ved universitetet i Lund Ingemar Staal har skrevet, at årets Norgesaf-tale er en variant af historien om kejserens nye klæder: kejseren af Sverige byttede imaginære klæder med kejserinden af Norge, og næsten alle folk stod på gaderne og råbte hurra.

Det er uhyre meget mere nyttigt og interessant at beskrive og debattere, hvordan man kommer frem til, at de nordiske industrivirksomheder investerer og engagerer sig i de nordiske lande fremfor at søge et engagement i andre lande. Denne problemstilling og denne debat hører imidlertid hjemme ved en anden lejlighed, og jeg skal derfor afstå fra her og nu at fremføre den konservative folketingsgruppes mening herom.

Hr. Stinus opfordrede dansk industri til nøje at følge udviklingen og vise interesse for den norsk-svenske aftale. Som svar på denne opfordring skal jeg give hr. Stinus den oplysning, at de danske, finske, norske og svenske industriforbund allerede har foretaget en fælles udredning vedrørende nordisk industrisamarbejde og nordisk industripolitik, og resultatet offentliggøres formentlig den 6. maj, altså om nogle ganske få dage. Jeg skal opfordre hr. Stinus til at læse denne udredning. Den indeholder et kvalificeret indlæg, som alle nordiske politikere bør interessere sig for.

Halvgaard (FP):

På Nordisk Råds session i marts vakte det en vis opmærksomhed, at en aftale var indgået mellem Norge og Sverige vedrørende industri og energi.

Denne opmærksomhed skyldtes sikkert, at der endelig for en gangs skyld var etableret et praktisk samarbejde inden for de nordiske

lande, som mange har set hen til, og det er kun glædeligt.

Derfor kan det forbausende, at det radikale venstre finder anledning til ved denne forespørgsel ligesom at underkende et sådant samarbejde to nordiske lande imellem og give udtryk for skepsis og bekymring for en splittelse af de nordiske lande. Denne bekymring deler fremskridtspartiet ikke. Desværre tror jeg, at en sådan skepsis, som er kommet til udtryk ved hr. Stinus' indlæg, kan være en begyndelse til netop at skabe splid og splittelse i Norden, og det kan vel næppe være de radikales formål.

Fremskridtspartiet er vel et af de partier, der har været mest kritiske og skuffede vedrørende manglende resultater hidtil de nordiske lande imellem, og derfor hilser vi dette initiativ særdeles velkomment og håber, at dette samarbejde kan inspirere Nordisk Råd fremover til en mere realistisk arbejdsform, der kan resultere i lignende initiativer på en lang række områder, til gavn for samarbejdet som helhed.

Rahbæk Møller (SF):

Når man læser den svensk-norske aftale, er det svært at undgå en følelse af misundelse. Kontrasten mellem det internationale samarbejde, der her lægges op til, og det, vi er med i i EF-regie, er stærk. På den ene side har vi en aftale mellem to suveræne nationer, der vil et samarbejde og derfor kan koncentrere sig om en meget pragmatisk aftale, som kan love hinanden, at de vil tilnærme deres lovgivning til hinandens, i tryk forvisning om, at det også vil ske, uden at de behøver at binde hinanden ved direktiver, og som kan samarbejde uden overstatslige organer, kun med de fælles institutioner, som konkrete arbejdsopgaver kræver.

I modsætning hertil har vi så EF, et samarbejde – hvis man kan bruge dette ord – der er karakteriseret ved overstatsligt bureaukrati og gensidig mistænksomhed, og som indebærer, at landene forsøger at binde hinanden ved forordninger og direktiver, ofte med en detaljerethed, der ville være latterlig, hvis konsekvenserne ikke var så bedrøvelige. Det er en kontrast mellem et samarbejde, der frigør nye kræfter, og et samarbejde, der kvæler.

Det ville være lykkeligt, hvis folketinget kunne pålægge regeringen at arbejde for, at